

Äijäjuhannus

Juha Vuorinen

Kirjailija ja radiotoimittaja

Tänä mittumaarina päätin repäistä oikein kunnolla ja vietää railakkaan äijäjuhannuksen Seurasaaressa. Pakkasin autoon 3-vuotiaan Onnin, 6-vuotiaan Justuksen sekä lähes vuoden vanhan Viljokoiran, joka juuri ennen autoon hyppäämistä ehti nuohota vasta leikatulla nurmikolla itsensä tummanvihreäksi. Koiramme näytti aivan Jim Carreyltä jouluisessa peikkoelokuvassa The Grinch.

Huolimatta koleasta ja epävakaisesta säästä Seurasaaressa oli pakkautunut juhannuspäivänä runsaasti turisteja, jotka olivat pakahduttua uteliaisuudesta vihreää koiraamme kohtaan. Kerroin värin johtuvan silkasta kateudesta.

–Is he really envious? eräs italialainenkin mies yllättyi.

–Yes. Very envious, myöntelin ja säntäsin leipäpussin kanssa kirmaavien poikieni perään.

Jouduin pitelemään kaksin käsin villisti haukkuvaa Greenpeacen hangaround-jäsentä paikoillani, jotta pojat pääsivät rantaan syöttämään joutsenia, kanadanhanhia ja sorsia. Olin juuri huutamassa Onnille, ettei kannata kestitä lintuja kädestä, kun ilmassa ulvahti ilmahälytystä muistuttava ujellus. Kuusi kiloa painava kanadanhanhi oli maistanut 3-vuotiasta sormea. Isoveljen vakuutteluista huolimatta en jaksa uskoa, että tälläkään hanhella olisi ollut nokassaan torahampaita.

Vihreä kultainennoutaja sekä vanhemman poikani päähänpisto lingota ilmaan leivänmuruja imi hunajan lailla yleisöä seuraamaan valkoisten pommi-koneiden lailla makupaloja sieppaavia lokkeja. Olimme jo poistumassa sotatantereelta, kun samainen silmäteräni viskasi viimeisen kädellisen sillalta suoraan alhaalla räpsivi-

 Kalinaisen leuka

 Tukiaisen hinta

en japanilaisturistien niskaan. Kirkuvat japanilaiset saivat niskaansa ensin nyrkillisen leivänmuruja, ja bonuksena kamikazeina syöksyvän parvellisen lokkeja. Jäi japseille varmaan kiva kuva Seurasaaressa.

Kesken pakomatkan vanhempi poikani nykäisi minua hihasta.

–Isi, mul on ihan hirvee pissihätä, 6-vuotias tanssi riverdancea vieressäni.

Jostain syystä hän haluaa aina puskapissalle päästessään riisua housut nilkkaan asti, jolloin valkoinen pikkupylly mollottaa ohikulkijoiden ihasteltavana. Yhtäkkiä vihreä Viljo syöksähti poikani paljaan pyllyn luo, tökkäsi märän kuononsa persvakoon, nuolaisi kerran uraa ja palasi sitten kiltisti viereeni läähättämään.

–Onko tuo sinun koirasi? eräs paikalle pysähtynyt ohikulkija kysyi.

–Ei, mutta poika on.

Anna palautetta: metro.lukijat@sanoma.fi